

POSTANOWIENIE

Dnia 16 października 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Kwaśniewski

w sprawie z powództwa Skarbu Państwa - Naczelnika Urzędu Skarbowego
w P.

przeciwko J. K.

o uznanie czynności prawnej za bezskuteczną i zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 16 października 2014 r.,
na skutek skargi kasacyjnej pozwanego
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 29 sierpnia 2013 r., sygn. akt I ACa (...),

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania
i zasądza od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa - Prokuraturii
Generalnej Skarbu Państwa kwotę 3600 zł (trzy tysiące sześćset
złotych) tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Określone w art. 398⁴ § 2 k.p.c. wymaganie uzasadnienia w skardze kasacyjnej wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania zostaje spełnione, jeśli skarżący wykaże, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. - zważywszy zwłaszcza, że zaskarżone orzeczenie cechuje się prawomocnością - może być zatem osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

We wniesionej przez pozwanego skardze kasacyjnej zawarty na s. 3-8 wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania wraz z uzasadnieniem oparty został na przesłankach wskazanych w art. 398⁹ § 1 pkt 1, 2 i 4 k.p.c. Sformułowane w ujęciu strony skarżącej zagadnienie nie odpowiada wymaganiu przewidzianemu w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Sprowadza się ono do sformułowania pięciu rozbudowanych pytań zmierzających do uzyskania wykładni przepisów prawnych uprzednio objętych zarzutami naruszenia w ramach podstaw kasacyjnych. Nie dowodzi to wykazania wystąpienia istotnego zagadnienia prawnego, ponieważ odrębnych przesłanek z art. 398⁹ § 1 pkt 1 i pkt 2 k.p.c. nie należy ze sobą utożsamiać.

Również przesłanka, o której mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. nie została wykazana. Skarżący nie wskazał bowiem przyczyny, dla której zachodzi potrzeba dokonania wykładni powołanych przepisów k.c., ani też nie wyjaśnił, na czym polega ewentualna rozbieżność w orzecznictwie sądów co do ich wykładni, co wyklucza wystąpienie przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.

Ponieważ skarżący twierdzi, że jego skarga jest także oczywiście uzasadniona, powinien przedstawić argumentację prawną, wyjaśniającą w czym ta

oczywistość się wyraża oraz uzasadnić to twierdzenie, przy uwzględnieniu, że „oczywistość” skargi to jej zasadność ewidentna, niewątpliwa, możliwa do stwierdzenia bez głębszej analizy (por. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 14 lipca 2005 r., III CZ 61/05, OSNC 2006, nr 4, poz. 75). Skarga kasacyjna pozwanego nie przedstawia tak rozumianego uzasadnienia „oczywistości” skargi, odwołując się do uzasadnienia zarzutów z podstaw kasacyjnych. Na tle jej uzasadnienia na s. 5 - 8 jest wyraźnie widoczne, że postawienie zarzutów - a tym bardziej „oczywistości” zarzuconych uchybień, mających prowadzić do oceny o „oczywistej” zasadności skargi opartej na takich zarzutach, sprowadza się do odwoływania do przytoczonych podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia, z zaakcentowaniem przekroczenia granic swobodnej oceny dowodów.

Skarżący nie przekonał zatem o spełnieniu także i wymienionej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. przesłanki.

Z tych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. oraz na podstawie § 6 pkt 7 w zw. z art. 13 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. 2013, poz. 461), a także na podstawie art. 11 ust. 3 ustawy z dnia 8 lipca 2005 r. o Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa (Dz.U. 2013 r., poz. 1150).